

Ispovest

Tog jutra, kad me je otac posle više meseci dovezao na Adu, nad njom su plovili beli pramičci magle. Uzeo sam štaku, udahnuo i izašao iz kola. Kod stepenica stajali su neodlučno moji drugari. Zaćutali su, ali se niko nije odvažio da mi priđe...

A svi su me posećivali posle te saobraćajke. Bili su mi ohrabrenje i donosili raspoloženje u moj, u tom trenutku, raspali život.

Otac je odneo čamac do vode. Spustio sam se sam. Osećao sam poglede na leđima. Ali, hrabro sam seo u kajak. Zabrinut, otac me je pogledom pitao:

"Jesi li siguran?"

Bio sam siguran. Bio sam srećan. Veslo je samo leglo u moje ruke. Snažno sam povukao. I - tek tad sam čuo glasove ohrabrenja mog društva: odledili su se.

Prošlo je otada dosta vremena. U početku, drugovi su želeli da mi pomažu, ali moj pogled ih je sprečavao. Jedino ne podnosim sažaljenje. I redovno treniram. I to sa uspehom. Čak je pala i jedna zlatna medalja. Proslavili smo kako dolikuje. A Ada, moj kajak, veslo i drugari su moja velika ljubav!

Moje ime je...

Ne, nije važno!

Deo sam tima...